

Raguenoviny

Zpravodaj č. 5 pondělí 15. 5. 2023

FESTIVAL

**BEZ
ZBYTEČNEJCH
ŘEČÍ**

Český FEMAD

První český FEMAD, den pátý

Z jeviště v Dialogu svištěl severní vítr, Charlotta Borgach se mrtvá či živá potulovala po sněžných pláních, Hulcockovi se nekouřilo z komína a psací stroj se v rohu hospody bál... Začalo poslední představení historicky prvního českého FEMADu v Plzni a poslední přehlídkový den. Tím pádem by úvodník neměl být úvodník, ale závěrečník – a na závěr se obvykle děkuje.

Třeba řidičům Petru Chlebanovi, Janu Valachovi a Mírovi Šroubovi za trpělivost.

Catering u zosobněném v Ince Gabrielové (dík za jídlo a tip na kvalitní čtivo), pronájemci baru Petru Břicháčkovi a snídaňové sekci, tedy Vladce Kodouskové (tvé pečení je nedostižné), Láďovi Kodouskovi, myči nádobí z rozkoše Jardovi Bučkovi či Mirce Kubové a dalším.

Nadmíru ochotné ubytovatelce Michaela Pšeidlové.

Divadlu Alfa a Divadlu Dialog.

Technikovi Michalu Herzogovi a Pavlu Hurychovi coby technickému supervizorovi a sčítači diváckých hlasů.

Jakubu Pilařovi jako pojistce v případě krize a zaskakujícímu moderátorovi besedy v kruhu.

Redakci ve složení Míša Seghmanová, Wendy Melíšková a Jiří Poš (každá minuta, kterou jste místo spánku věnovali Raguenovinám, bude vyvážena zlatem v žurnalistickém nebi).

Mistrovi rychlé spouště Ivo Mičkalovi.

Všem souborům (bez vás by to nešlo).

Také delegátům, černým a bílým mužům a ženám, všem, kteří věnovali čas divadlu a diskusím o něm.

Patronům jednotlivých představení – Máše Caltové, Kristýně Čepkové, Jaromíru Hruškovi, Jaroslavu Kodešovi, Petře Richter Kohutové, Janě Stejskalové a Láďovi Vrchovskému.

Robertovu Dream Teamu ve složení Magda Mikešová, Andrea Dufková, Jarda Buček a další absolventi režijní školy ADA.

Hance Šroubové za bezbřehou podporu a pevné nervy.

A Robertu Kuneschovi – tomu především. Díky, Roberte. První ročník českého FEMADu v Plzni je nepochybně Tvou zásluhou, Tvým dílem.

A divákům, pochopitelně! Zítra bude na první straně AHA, Blesku, Šípu a Super svítit neonový titulek: „ŠOK! Plzeňský FEMAD všichni přežili!“ Ve zdraví a se spoustou zážitků divadelních i osobních. Třikrát sláva a nashle za rok.

P. S.: Mimochodem, i na návštěvu synagogy došlo – a za pouhých 50 Kč měli k zakoupení knížku Tecie Werbowsky Ospalý život, tedy předlohu Kyanidu o páté. Náhoda? Nemyslím si. Nashle za rok.

-raK-

Redakce děkuje všem zúčastněným za vstřícnost, pozitivní přístup a ochotnou spolupráci. Přímou olbřímí dík patří Petře Richter Kohutové, která, ač nebyla oficiálním členem redakce, pravidelně nás zásobila úvodníky a "svodkami" z debat v kruhu i čtyřúhelníku, které navíc vždy okořenila humorem sobě vlastním.

Zpravodaj festivalu Bez zbytečných řečí — Český FEMAD

- ▶ Redakce: Michaela Seghmanová (seg), Vendula Melíšková (mel), Jiří Poš (pos)
- ▶ Fotografie: Ivo Mičkal, není-li uvedeno jinak

Podivná odpolední beseda v kruhu

Co se nevešlo do 4. čísla

pokračování z čísla 4 (k představení Podivné odpoledne Dr. Zvonka Burkeho)

Dramaturgie – Máša Caltová uvedla, že přestože premiéra proběhla v Činoherním klubu v roce 1967, pořád má hra co říct, obsahuje znamenitě vybudované situace plné černého humoru. Láďa Vrchovský navázal, že krása hry tkví v její jednoduchosti. Máša dává kolovat program z Činoherního klubu, který tehdy stál dvacet haléřů, a Míša Čermáková otevírá možnosti genderového pohledu na věc. Wendy navazuje a přemýšlí, zda je text přenositelný do dnešní doby (představení v Činoherním klubu viděla nedávno), vzhledem ke způsobu zobrazení ženských postav si odpovídá, že ne, text pro ni zůstává relikvií. Jaromír Hruška nenápadně upozorňuje, že jde o absurdní grotesku a že gender je sice prima téma, ale nic se nemá přehánět, navíc v Set.Kání byly holky vůči ženám mnohem nemilosrdnější. Důležitou otázku otevírá Míša Seghmanová – co s hrami, které mají inscenační tradici, ctít konvence nebo, je zkoušet jinak? Kristýna Čepková to označila za kruciální dramaturgickou otázku obecně a pokračovala: „Nelíbí se mi, když někdo znásilňuje předlohu ve jménu originality, ale nelíbí se

mi ani, když se vyrábějí repliky. Rumburský soubor pochopil, o čem hra je, ale nechal se v některých ohledech svázat ikonickou verzí Činoherního klubu. Na druhou stranu rumburští často hledali své řešení, které však nešlo proti Smočkové poetice, celkově jsou tvůrci pokorní vůči autorovi, jeho smyslu pro humor a jeho jazyku a poezii.“ Láďa Vrchovský měl opačný pocit, a dokládal to příkladem Romea a Julie v Divadle Petra Bezruče s tím, že Burkeho si herci rozebrali ve jménu sebe prezentace.

Režie – Wendy ocenila režijně skvěle vybudované vztahy, ale zdálo se jí, že bylo málo zdůrazněno, že jde o ztrátu bytu. Jaromír Hruška upřesnil, že fakt, že Burkeho připravují o domov, je třeba budovat zřetelně už na začátku. Hru označil za manifest kontrapunktu ve slově i v situaci (něco očekávám a stane se něco naprosto jiného). A zásadně mu chyběla situace spolknutí klíče. Adam Milka měl pocit režijní naddimenzovanosti, herci jsou zahlceni příliš mnoha činnostmi, a tak chybí prosté bytí na jevišti.

Scénografie – Jaromír Hruška vyslovil pochybnost, zda vytahováním mobiliáře ze skříně se neprozrazuje příliš brzy příliš mnoho. Pavel Hurych ocenil akustické provedení hloubky skříně.

Někomu vadily umělohmotné hlavy, někomu nezatažená šála, někomu užvaněnost herců za jevištěm.

Herectví – Podle Ládi Vrchovského herci používají dva přístupy: vstupují do postavy (porozumějí jí), nebo postavu na sebe navléknou (ztvární ji vnějšími prostředky). Druhý způsob oslabuje zprávu o postavách, platí to zejména o Burkem. Jardovi Kodešovi se nezdály zřetelně zveřejněny úkoly postav v situaci, které tím pádem nefungovaly, např. u Václava. A mluvilo se o otázce věku představitele Zvonka Burkeho.

Beseda v kruhu hrdých

pokračování z čísla 4 (k představení Hrdý bud' žes...)

Dramaturgie – Máša Caltová zmínila, že toto retro bylo trochu monotematické, ale vyjádřila obdiv energii představitelky Helenky, která tomu dala velký drajv. Soubor také výborně zpívá a je škoda, že toho nebylo v inscenaci více využito. Kristýna Čepková navázala, že chápe, proč si Vrchlabští vybrali konkrétně tuto knihu a motivy z dalších dvou, ale forma inscenace na hranici divadla a estrády je pro ni problematičtější a nevyužívá potenciálu knih Ireny Douskové, který spočívá v reflexi doby. Toto představení sděluje, že za komunistů to nebylo tak strašné a že to vlastně bylo i takové milé, což je pro ni jako pro dramaturga i občana nepřijatelné. Podobně to vnímal Láďa Vrchovský. Režisér Honza Švimberský upozornil, že představení není myšleno jako výchovný pořad pro děti, který má ukázat, jak byla ta doba strašná. Dokonce chtěl politiku úplně vynechat a skutečně lidi pouze bavit. Tím pádem se zcela zbavil dějové linky, ale udělal to vědomě.

Režie – Jaromír Hruška vidí jako problém ne to, že zmizel děj, ale že se z inscenace ztratilo drama (nikoli ve smyslu žánrového vymezení, ale ve smyslu podstaty divadla). A pokud je Helenka zjednodušena na vyprávěčku historek, její osud, podstata Douskové knih, je úplně vymazán. V předloze se neustále k někomu či něčemu vztahuje, a skrze to podává zprávu o době. Vrchlabská inscenace je popová a má za následek, že divák odchází z představení s tím, že si pamatuje pouze Mrazíka a Poupata Michala Davida. Honza Švimberský přiznal, že se bál, aby nezůstalo osmdesát minut Helenčina drmolání, a tak hledal, čím to rozstřelit, aby to nebylo monotónní jako Hrdý Budžes.

Herectví – Před hereckým výkonem představitelky Helenky všichni smekají klobouk. Jarda Kodeš také vyzdvihl její energii a artikulační schopnosti, ale upozornil na jistou stereotypnost, která vyplývá z toho, že je hrána hyperaktivnost, ale nikoliv obsah sdělení. Láďa Vrchovský poděkoval za to, že herečka nenapodobuje Báru Hrzánovou.

Scénografie – Janu Stejskalovou na první pohled nadchla důslednost v popisnosti doby (autentický peřínák, korále místo dveří...), ale upozornila, že tapety jsou sice dobové, ale tak výrazné, že berou pozornost, a drobné nedůslednosti typu neodpovídající bačkory či Helenčiny nalakované nehty, také nekonceptní použití ukrajinské vlajky či čelenek ruší.

SOUČÁSTÍ FESTIVALOVÉHO PROGRAMU BYLA INSPIRATIVNÍ PŘEDSTAVENÍ.

K inspirativním představením se nekonalý debaty v kruhu ani na ně lektori nepsali recenze.

Kathrine Kressmann Taylor: Adresát neznámý

Divadlo JakoHost

pátek

Inscenace vychází z románu Adresát neznámý (Address Unknown) americké spisovatelky Kathrine Kressmann Taylor z roku 1938, v překladu Dagmar Steinové. V kolektivní režii souboru je koncipovaná jako převážně scénické čtení dopisů s určitými činoherními dialogickými pasážemi. Navíc je výrazně zpestřená několika pěveckými vložkami v podání Marie Mušky Chmelíkové s klavírním doprovodem Alice Liškové.

Předností inscenace jsou zejména jemné a místy mrazivé vyjadřovací prostředky.

Jediný styk s Maxem, který Martin připouští, je přes bankovní účet, na který požaduje zasílat podíl na zisku americké firmy. Zajímavý je důvod, proč synek Maxova poštovního doručovatele přestal sbírat známky z Evropy, a otázka, co asi znamená, když se z Německa vrátí zpět dopis se zlověstným razítkem Adresát neznámý...

(pos)

BUFO: O zvířatech a lidech

BUFO

sobota

Tradiční dávka humoru v podání divadla BUFO pohládila po duši, a to nejen mě, která mám k tomuto souboru silný citový vztah. V době, kdy Martin Pacek terpve začal mluvit o tom, že soubor založí, jsem byla členem taneční složky souboru Chorea Bohemica, kterou tehdy Martin převzal od geniální choreografky Aleny Skálové (a vedl ji několik let společně s Renátou Suchánkovou).

I na plzeňském představení účinkovali i tři z mých tanečních soupeřů a já seděla v hledišti... (Kdybych se aspoň na tom vozíku mohla svézt!)

Martin umí geniálně spojit v jeden fungující celek profesionální a amatérské tanečníky, takže má divák pocit, jako by na jevišti byli sami profesionální tanečníci. Jednotlivé taneční výstupy jsou tak perfektně vypointované, že by leckterý činoherní režisér mohl závidět.

(seg)

David Auburn: Důkaz Tyjátr Horažďovice

neděle

Ač komorní, přesto napínavý příběh geniální dcery geniálního otce. V úvodní scéně, kdy se baví dcera s otcem, mě napadlo, že postava otce je snad nedorežirovaná, protože tak nějak nehraje. Záhy se to vysvětlilo – dcera rozmlouvá se svým zesnulým otcem, a tak poněkud „mrtvý herecký výkon“ byl zcela na místě, a režisérovi i herci jsem se v duchu okamžitě omluvila, a do konce představení už jsem neměla důvod o hereckých výkonech pochybovat.

Ve hře je jistě více témat, která bychom mohli rozebrat při debatě v kruhu, já jsem si v tom našla své. Strach z duševní choroby, v níž by mohla genialita přerůst, je u postavy Catherine, která se bojí, že po otci zdělila kromě geniality i nemoc, pochopitelný. Během představení mi však projelo hlavou několik lidí z mého okolí, kteří jsou také podobně výjimeční, i když zrovna neexcelují v matematice a nemají v rodinné anamnéze duševní onemocnění. Občas i u takových lidí máme tendenci dívat se na ně skrz prsty, jako na někoho, kdo není normální. Ale je právě tohle normální?

(seg)

Divadlo NaOko, Praha Oldřich Janeba: Kdo hledá Charlottu Borgach

RECENZE

Posledním soutěžním příspěvkem plzeňského festivalu Bez zbytečných řečí bylo představení Kdo hledá Charlottu Borgach pražského souboru NaOko.

Viděli jsme autorské představení, což je vždy potěšující. Soubor má jedno velké štěstí, že autor textu Oldřich Janeba je jejich uměleckým vedoucím, režisérem a hercem. Samotný text je rozhodně největší devizou tohoto představení. Je vidět, že autor má zkušenosti jako spisovatel i dramatik. Úkolu napsat parodii na severskou kriminálku se zhostil opravdu dobře.

Příběh je zasazený do sněhem zapadlé vesničky, jejíž obyvatelé jsou směsicí různorodých povah a charakterů. Relativně poklidný život obyvatel je narušen zmizením jedné z manželek. Starosta chce zmizelou najít "vlastními silami", o to více, že je podezření, že byla zavražděna manželem, a je třeba vše vyřešit v rámci vesnice. Avšak do vesnice přijíždí komisařka, která vyšetřování případu bere za příležitost prosadit se. Hledání zmizelé je doplněno o snahu starostové a hostinské najít partnerku pro místního opilce, uklidnit rozzuřeného bratra pohřešované, a do všeho ta záhadná pověstná lahvička od Shickentanze s "neobyčejným pitím".

Autorovi se podařilo napsat hru, která má ambice pobavit diváka. Postavy jsou dobře vykreslené, příběh, ač jednoduchý, zaujme. Jednotlivé repliky jako "Hulcoku, nekouří se ti z komína? ... Proč netopíš?", které postupně řeknou téměř všichni aktéři příběhu, se stávají

kultovními. Dialogy jsou dobře napsané. Autorovi se povedlo vybudovat rozhovory, které často vedou k vtipné pointě, ať se jedná o promluvy vedené u stolu mezi Hulcokem a Borgachem, nebo starostou a komisařkou, starostovou Corinou a Gotou. Myslím si však, že se nepovedlo text zcela využít, že je předvedeno daleko méně, než text nabízí. Je škoda, že soubor využil potenciál textu pouze částečně.

Bylo by dobré ještě zapracovat na režii, upřesnit, lépe vystavět a vygradovat jednotlivé situace. Sjednotit rozdílné herectví. Zatím nejlépe herecky vychází postava Coriny a Hulcoka. Stylizovaná postava komisařky je zajímavá, ale ve spojení s civilnějším herectvím představitele starosty nefunguje.

Děj se odehrává v jediném prostředí – v hostinci. V centru scény je stůl a stylové židle, vpravo menší stolek se starým psacím strojem, v pozadí věšák a odkládací stůl. Scéna je funkční, centrálně postavený stůl je využitý například k honičce.

Soubor by si měl také ujasnit místa nástupů (kudy se jde ven, kudy se odchází do prostoru v rámci obydlí apod.).

Kostýmy jsou většinou zdařilé, pomáhají dokreslit postavy a prostředí, ve kterém postavy žijí – venkov, zapadákov, roční období – zima, obnošenost – používají se svetry, zimní boty, gumáky, čepice. Výstižný kostým má i opilec Hulcok – starý oblek, pomočené kalhoty..., Edgar – vytaháný svetr, pruhované legíny, čepice a brýle vypovídají o zvláštnosti, pomatenosti postavy. Naproti tomu kostým komisařky, která přichází z jiného prostředí (mimo vesnici) nese v sobě světáctví – je celá v černém – kožený kabát, klobouk, rudá rtěnka.

Děkuji souboru za představení a jsem v nedočkavém očekávání dalších autorských her.

Jana Stejskalová

Kdo hledá besedu v kruhu (... ten ji najde)

Beseda v kruhu měla tentokrát nejvíce účastníků. Vedla ji Míša Seghmanová, bezhlasý Robert v cukrářském kostýmu zdobil a napovídal.

Bílý muž Jiří Poš – Oldřich Janeba je renesanční člověk, autor, režisér a herec. Text je výborný stejně jako postavy a situace, zápletky přiměřené žánru, provázanost motivů – co se řekne nebo uděje, objeví se znovu. Scéna dobrá, přestaveb netřeba, rekvizity přiměřené, použit věšák, který zdá se být v amatérské scénografii nezbytný, zde nutný předpoklad pro repliku „Čepice se vám ještě houpe na věšáku“. Herectví výborné, komisařka sympaticky stylizovaná tak, aby nepůsobila jako parodie sebe sama.

Černý muž Ladislav Vrchovský – Chyběl program nebo alespoň informace, o co jde. Když chce někdo napsat mysteriózní krimikomedii, měl by v expozici podat nutné informace – kde se děj odehrává (zeměpisně a místně), jaký je čas (když zakokrhá kohout – je astronomický polární den?). Herci hrají nejednotně, diagnózy nejsou důsledně zobrazované.

Dramaturgie – Láďa Vrchovský vyzvedl kvalitu textu, ale upozornil, že by bylo fajn nepracovat na komediálnosti na úkor napětí.

Režie – Režisér hraje, takže mnohé neohlídá: zmatené jsou příchody a odchody, postavy nemají přesně definované cíle, které by vedly k průběžnému jednání. Soubor se zmínil o účasti dvou režisérů, Oldřicha Janeby a Evy Horké, Láďa Vrchovský upozornil, že dva režijní pohledy se příliš lišily. Máša Caltová polemizuje o žánru – v divadle NaOko se soustřeďují na popis prostředí, ne na směřování, co se stalo a proč, nejde tedy o detektivku, ale o žánrový obrázek. Kresba prostředí je přitom pěkná a nabízí komediální možnosti, které jsou využity. Kristýnu Čepkovou baví nápad syntézy žánrů severské detektivky a parodie, ale tady to není čisté a důsledné, některé postavy jsou stylizované více, některé méně. Petru Cachovou hra bavila, postavy byly zajímavé, ale chyběly ostřejší kontury.

Herectví – Podle Ládi Vrchovského a mnoha dalších je herectví nejkouzelnější složkou celého kusu. Láďa nejvíce ocenil komisařku, která je hodně stylizovaná, ale stylizaci dokáže držet po celou dobu. Máša Caltová složila poklonu představitelce Coriny, jež je uvěřitelná, ví, co dělá a dělá to naprosto přirozeně, témuž se přibližuje představitel Hulcoka. Jarda Kodeš vzpomněl na POPAD a upozornil, že komediální rovina tam byla zřetelnější, výraznější byla i odezva publika. Podle něj stále inscenace postrádá zacílení. Rozhořel se krátký spor mezi Jardou Kodešem a Wendy o tom, jestli průběžný cíl „musím bránit svoji vesnici před okolními vlivy, protože my si všechno chceme vyřešit sami“ je zřetelně odehrán či nikoliv. Míše Čermákové inscenace připomněla Mrzáka inishmaanského a ocenila, že nebyly nadužívány vulgarity. Karel Šťastný upozornil, že někteří účinkující hrají za čtvrtou stěnou, jiní se snaží komunikovat s divákem. Petr Chlebana u každé postavy věděl, co může čekat, hned když přišla na jeviště, a text a herecké výkony byly tak vtipné, že musel na chvíli odejít ze sálu, aby se uklidnil.

Scénografie, technika – Replikovány byly detaily: Eliška poprosila, aby si účinkující dávali pozor na šály, Jana upozornila na světelný šum při závěrečném otevření dveří. Důsledně byla dohrávána zima, kostýmy ve většině případů pěkně pracovaly s humorem. Bluesová hudba vytváří falešná očekávání, až ve třetině se ukáže, že jsme ve Švédsku, možná by to chtělo hudebně lépe charakterizovat (a ne, ABBA skutečně není řešení).

Do závěrečného hlasování o nejlepším ženském a mužském hereckém výkonu postupují Věra Janebová za roli Coriny a Petr Holeček za roli Hulcoka.

Rozhovor se souborem

Soubor pražského Divadla NaOko jsem si odchytila bezprostředně po besedě v kruhu. Včera ze souboru do rozjetého festivalu naskočili dva zástupci. Zbytek dorazil bohužel až v neděli dopoledne. Soubor se tak nestihl zcela sladit s místní atmosférou, ani se seznámit se specifiky konceptu FEMADu: rolemi černého a bílého muže a stylem hlasování zástupců souborů sami mezi sebou... Proto mi přišla zahřívací otázka k Plzni pro rozproudění hovoru tentokrát ještě více na místě. Diskutovali se mnou Oldřich Janeba, Věra Janebová, Miriam Janebová, Ondřej Janeba, Petr Holeček, Petr Kubart, Klára Kašová a Vilém Creamer. Další dvě děvčata ze souboru už bohužel přítomna nebyla.

Máte něco společného s Plzní? Či co si s Plzní spojujete?

Soubor: Pivo, fotbal, cestu na chalupu, první lásku. Věra ještě dodala, že se jí moc líbí rychlý rytmus města, do kterého se ráda vrací. Oldřich pak připomněl osvobození Plzně americkými vojsky a také to, že se často opomíná připomínat, že v Plzni bylo v roce 1953 první regulérní povstání proti komunismu.

Když jste dostali nabídku zahrát si na českém FEMADu, jaká byla vaše reakce a očekávání?

Petr H.: Mě potěšilo, že si pojedu zahrát do Plzně.

Oldřich: Já jsem se nejvíc těšil na to, že to bude vážně “Bez zbytečných řečí”, že si odbydeme tyhle “kecy”, ale spletl jsem se. Robert Kunesch nám dává strašně moc a říkal jsem si, že by bylo neuctivé odjet, ale v 99 % případů bych už tady nebyl. Ale moc jsme si chtěli zahrát tady v Dialogu. Je to nejhezčí divadlo, co jsem zatím viděl. Kdybychom měli takového v Praze, tak jsem naprosto spokojenej. Fantastický divadlo.

Petr H.: To potvrzuju. A to jsem hrál i jako komparzista v ND, Vinohradském... zatím nejlepší prostor, ve kterém jsem hrál.

Klára: My jsme čekali, jestli budeme pozvaní či ne. (Na Piknik Volyně – pozn. red.).

Věra: Takže tohle nás fakt potěšilo.

Jak se proměnila vaše očekávání?

Petr K.: Já teda souhlasím s Oldou s téma “okecávačkama”. Mně to přijde založené na tom, pojdme se sejít a rejpat tam, kde můžeme. Samozřejmě občas je to objektivní, ale občas je to zbytečně na sílu. Občas zazněly i hezký věci, ale přijde mi, že se často hledá problém tam, kde není.

Vilém: Já jsem vůbec netušil, že je to takhle propojené s POPADem. Myslel jsem, že nás zcela ‘random’ pozval někdo, kdo nás viděl hrát, na úplně jiný festival. Takže jsem trochu zklamaný, protože jsem neočekával, že tady budou prakticky stejní lidé, stejná taková jako vrstva. To, co jsem slyšel, mi nepřišlo úplně jako nějak extra skvělá konstruktivní kritika.

Petr K.: Ale samozřejmě my jsme rádi za zpětnou vazbu, ta se vždycky hodí.

Vilém: Já jsem byl včera na té kritice po představení večer (beseda k Hrdý bud', žes – pozn. red.) a to mi přišlo jako strašný teda. Jako že to bylo úplně mimo teda.

Petr H.: Já jsem se zpětnou vazbou spokojenej.

Věra: Pro mě to bylo úplně jiný než na POPADu, protože tady z toho si můžu vzít i věcný připomínky. Mně nevadí, když se mluví o žánrech nebo objektivní věci... Ale já jsem zažila minulý rok, že porota mluvila na konkrétní lidi a mluvili o nich a to já neberu. Nedá se jít do toho umělce a říkat, “ty’s to měl dělat jinak”. To není konstruktivní kritika. Ale tady mi to přišlo, že se od toho oprostilo a nešlo to do osobní roviny. Takže já s většinou můžu asi souhlasit. Že se to může dotáhnout... dodržet žánr... Bylo to tady vlastně pro mě inspirativní. A teď mě mrzí, že jsem si nedělala poznámky.

Klára: O těch postavách, že to není herecky vyrovnané, to už jsme slyšeli na POPADu. A je to zřejmě objektivní věc, což jsme se snažili dotáhnout, ale je to věc o té režii. Nevidíme se, že jo, a navzájem je to těžký.

Ondřej: Já musím říct, že jsem se toho bál a vůbec jsem sem (na besedu – pozn. red.) nechtěl jít, ale nakonec to nebylo tak hrozný a bylo to mnohem objektivnější, než jsem čekal. Takže mě to mile překvapilo.

A dokážeš pojmenovat, proč máš dojem větší objektivnosti?

Ondřej: Na POPADu, co jsem zažil, nám přišlo, že rozebírají mnohem více prkotiny a koupali to. A tady se fakt nějak lépe pojmenovaly ty problémy a řeklo se, co bychom s tím mohli dělat.

Jak znáte, znáte-li, FEMAD v Poděbradech?

(Soubor vrtí hlavami a kolem šumí, že ho nikdo nezná.)

Petr: No, já jsem o něm slyšel letos poprvé, že existuje. Tak jsem si ho vygooglil. A pak to říkal kamarádovi, který tam hrával divadlo, ten úplně ožil a strašně o tom básnil.

Poslední (vůbec ne zbytečný) řeči Ragueneaua

Jak je poměrně známo, na FEMADu 2022 v Poděbradech jsem byl osloven „radou starších“, jestli bych nebyl ochoten změnit svůj stávající formát přehlídky Bez zbytečných řečí ve formát národní přehlídky Český FEMAD.

Souhlasil jsem, a musím se přiznat, že jsem toho nikdy ani na sekundu nezalitoval, a to ani poslední měsíc, kdy se začaly objevovat zdánlivě neřešitelné problémy.

Zároveň ale musím přiznat, že tak náročný proces jsem nečekal. Věděl jsem, že oproti našemu původnímu festivalu musíme desetkrát zvýšit kapacitu ubytování a stravování, že musím vymyslet redakci, recepci, prostor pro besedy a kuloár pro jejich neformální večerní pokračování. Pojem o zvýšení náročnosti organizace a logistiky jsem měl. Ale netušil jsem, jak až mně budou komplikovat přípravy či plnění úkolů vnější vlivy.

Když jsem se definitivně rozhodl pro konání přehlídky, dali jsme si se vznikajícím štábem do vínku uklidňující formulaci, že uděláme nástřelnou verzi festivalu, kterou případně další rok vylepšíme, vypilujeme a vycizelujeme do lepší podoby. Sice jsme zažili krušné chvíle, udělali jsme desítky chyb, z kterých se jistojistě poučíme, ale jsem přesvědčen, že základní tvář jsme festivalu dali.

Hlavní roli v mém rozhodování o vzniku festivalu měla má dávná myšlenka na takzvanou DRUHOU ŠANCI. Dát souborům, kterým se kupříkladu nepovede představení na oblastní přehlídce, možnost se ještě jednou předvést před náročnějším publikem.

Motivací, myšlenek a nápadů byla celá řada. Umožnit divadelníkům další možnost vzájemného setkání, snaha o broušení hran žabomyších válek, které nesmyslně probíhají

v amatérském divadelním vesmíru a podobně. I proto byla z naší strany snaha svou vizí jasně deklarovat, že nehodláme konkurovat Pikniku, ale že nám jde o doplnění národních a celostátních přehlídek.

A průběh festivalu?

Viděli jsme sedm soutěžních představení, které vybrala sedmičlenná programová rada a o které v průběhu přehlídky pečovalo sedm lektorů. Abych zůstal u sedmiček, pokusím se popsat průběh festivalu sedmi NEJ.

Největší zklamání byl nezájem veřejnosti k inspirativnímu představení v Alfě, s kterým se pojí zároveň i největší smutek, který pramenil z nadšení z viděného toho mála diváků „z ulice“, kteří na představení vážili cestu.

Že jsme skutečně zvládli vytvořit program za necelých deset dnů, to považuji za největší zázrak – mé soukromé Nagano.

Výsledek hlasování delegátů je pro změnu pro mne největším překvapením. Za nominovanou inscenací je velký příběh, protože cesta na první český FEMAD nebyla pro soubor zdaleka jednoduchá a zařazení do programu bylo vším, jen ne samozřejmostí.

Největší radost jsem měl, když jsem si po festivalu konečně v klidu pročetl zpravodaje. Speciálně rozhovory se soubory. Netušil jsem, že zpovídající byli nabádáni k vyjádření svého vztahu k Plzni. Pozitivní reakce na pobyt v našem městě mne velice potěšil. Festival tím udělal Plzni velkou reklamu, a o to větší je mé zklamání ze skutečnosti, že se město otočilo k festivalu zády.

Dalším aspektem, který se vinul rozhovory se soubory jako ona pověstná červená nit, byla ZPĚTNÁ VAZBA Vstřícný postoj souborů k besedám a jejich vděk za lektorská či divácká vyjádření, byť někdy ne úplně lichotivá, je pro mne tím největším zadostiučiněním, protože zpětná vazba je i v mém profesním životě naprosto dominantní složkou.

Největší mojí výhrou bylo, že jsem se obklopil sestavou skvělých a pracovitých lidí, kteří se na svých postech činili s nevídaným zápalem. Není to má, ale především jejich zásluha, že jsme s naší festivalovou bárkou dopluli do přístavu s názvem Vyhlášení výsledků.

Není pochopitelně náhoda, že se většina z týmu rekrutovala z frekventantů jednoho z cyklů režijní školičky, kterou pořádá Amatérská divadelní asociace. Sešlo se nás tam tenkrát nemálo do divadla zblázněných jedinců. A věřím, že ten, který nás na školičce pobláznil ještě více, se na nás – během víkendu v Dialogu kmitajících šílenců – shora shovívavě usmíval a říkal si: Inu, dobrý ročník...

Jsem přesvědčen, že naše letitá pospolitost může být dobrou vizitkou pro ADA, které zároveň musím tímto vzdát hold jako jedinému subjektu, který nám poskytl finanční podporu.

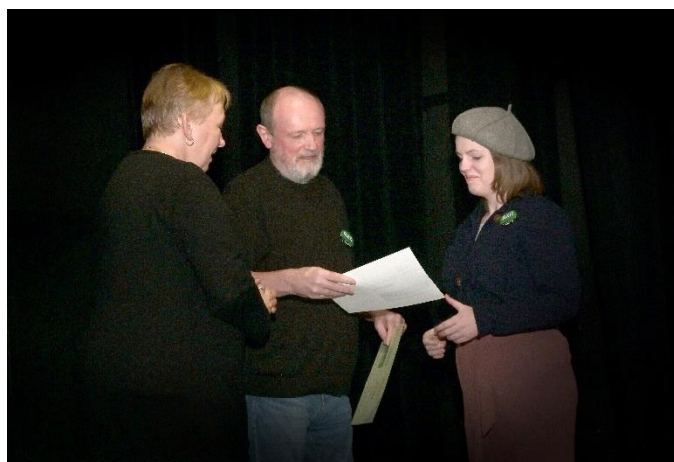
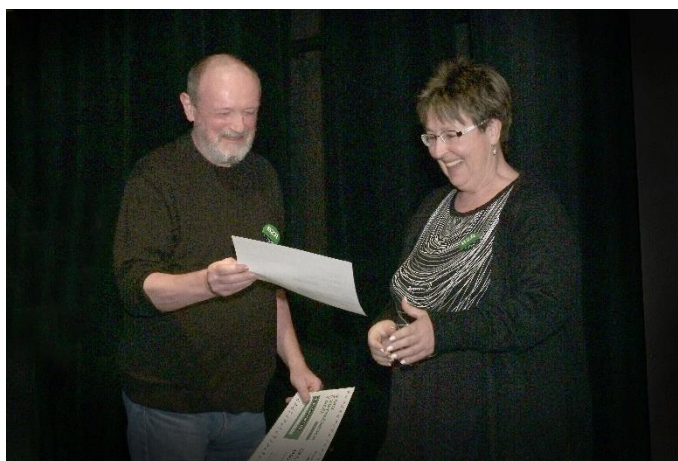
Divadelní festival Bez zbytečných řečí – Český FEMAD 2023 skončil.

Během dvou týdnů mám za úkol dořešit resty, a pak bych již rád vše směřoval k přípravám stejnojmenné přehlídky v příštím roce.

Pokud nestane nějaká nepředloženost, budete v Plzni vítáni 6. – 9. 6. 2024.

Přeji vám všem spoustu dalších divadelních zážitků. Papapa.

Robert K.

Kompletní výsledky festivalu Český FEMAD 2023

Divácké hlasování

- 1. Kyanid o páté**
(DS Vojan Desná – Mladá haluz)
- 2. Kráska z Leenane**
(Divadlo RiYo, Praha)
- 3. Hrdý bud', žes...**
(VDS Lipany)
- 4. Podivné odpoledne Dr. Zvonka Burkeho**
(Hraničář Rumburk)
- 5. Set.Kání**
(300 mg kofeinu)
- 6. Ťuk ťuk**
(ĎAS Klouzák Postoloprty)
- 7. Kdo hledá Charlottu Borgach**
(Divadlo NaOko Praha)

Hlasování redakce

- 1. Kráska z Leenane**
(Divadlo RiYo, Praha)
- 2. Kyanid o páté**
(DS Vojan Desná – Mladá haluz)
- 3. Set.Kání**
(300 mg kofeinu)
- 4. Podivné odpoledne Dr. Zvonka Burkeho**
(Hraničář Rumburk)
- 5. Kdo hledá Charlottu Borgach**
(Divadlo NaOko Praha)
- 6. Ťuk ťuk**
(ĎAS Klouzák Postoloprty)
- 7. Hrdý bud', žes...**
(VDS Lipany)

Výsledky hlasování delegátů souborů

Ženský herecký výkon

- 1. Vlad'ka Kodůusková**
DS Vojan Desná
– Mladá haluz
(Zofia v Kyanidu o páté)
- 2. Petra Cachová**
Divadlo RiYo
(Maureen v Krásce z L.)
- 3. Tereza Marečková**
300 mg kofeinu
(B v Set.Kání)
- 4. Hela Hendrichová**
Hraničář Rumburk
(Svatava v Podivném odpoledni Dr. Z. Burkeho)
- 5. Jitka Pešinová**
VDS Lipany
(Helenka v Hrdý bud', žes...)
- 6. Věra Janebová**
Divadlo NaOko Praha
(Corina v Kdo hledá Charlottu B.)
- 7. Monika Urbanová**
ĎAS Klouzák Postoloprty
(Lili v Ťuk ťuk)

Mužský herecký výkon

- 1. Martin Růžička**
Hraničář Rumburk
(Dr. Zvonek Burke)
- 2. Michal Platkevič**
Divadlo RiYo
(Ray v Krásce z Leenane)
- 3. Pavel Panenka**
ĎAS Klouzák Postoloprty
(Fred v Ťuk ťuk)
a
Petr Holeček
Divadlo NaOko Praha
(Hulcok v Kdo hledá Charlottu B.)
- 4. Přemysl Čáp**
VDS Lipany
(všechny mužské role
v Hrdý bud', žes...)

Inscenace

- 1. Set.Kání**
(300 mg kofeinu)
NOMINACE NA FEMAD Poděbrady 2023
- 2. Kráska z Leenane**
(Divadlo RiYo, Praha)
- 3. Kyanid o páté**
(DS Vojan Desná – Mladá haluz)
a
Podivné odpoledne Dr. Zvonka Burkeho
(Hraničář Rumburk)
- 4. Kdo hledá Charlottu Borgach**
(Divadlo NaOko Praha)
- 5. Ťuk ťuk**
(ĎAS Klouzák Postoloprty)
- 6. Hrdý bud', žes...**
(VDS Lipan)

... tak za rok ...